

tægter. Der fastslaaes og udvikles yderligere her i Betænkningen et ganske nyt Begreb, som vi aldrig tidligere have hørt Tale om, nemlig Noget, der kaldes „folkekirkelige Indtægter“. Jeg vil tillade mig at spørge, hvor der nogenstinde har været godtgjort, at Folke-thinget havde nogle Indtægter (Munterhed). Jeg beder undskyldte denne lille Fortalelse, jeg mente, at Folkekirken havde nogle Indtægter. Jeg spørger, om der i vor Grundlov er Noget, man kan betegne med dette Navn. Er det ikke i Grundloven bestemt, at Staten skal give et Tilskud til Folkekirken, og er det nogetsteds udtalt, at Folkekirken eier de Indtægter, hvoraf Folkekirkeens Værere hidtil have været lønede? Dengang Striden var om Grundlovens Vedtagelse, fremkom der Meninger, som gik ud paa, at Folkekirken eiede disse Midler, men der var en ligesaa stærk og, jeg kan sige, stærkere Mening for den modsatte Anskuelse, og det var denne, som vandt Sejr, idet man nemlig henstillede dette som et Spørgsmaal, der ikke dengang fandt sin Afgjørelse. Jeg siger altsaa, at, naar man her gaar hen og indsætter disse Indtægter og Udgifter under kirkelige Diemed paa Finantsloven under Konto II, saa komme de ikke til at være virkelige Indtægter for Statskassen, men de komme kun til at være Indtægter for Statskassen, der ere bestemt til igjen at skulle gaa ud af Statskassen til dette ene Diemed, til folkekirkelige Diemed, og altsaa paastaar jeg, at der her er et Tilbagestridigt navnlig med Hensyn til en bestemt Del af disse Indtægter, nemlig Bispetienderne. Disse have hidtil endog før 1848 været opførte som en Statsindtægt, og nu blive de pludselig dragne med ind i den saakaldte Fond til kirkelige Diemed. Nu siger man vel, at de ikke optræde i Form af en særlig Fond; det er ganske vist, at de ikke staa under den Afdeling af Kultusministeriets Budget i § 21, som benævnes „Instituter med særlige Fonds“; men dette Udvalg, som har foreslaaet os at gaa ind paa de Forslag, som her foreligge i Erklæringen, har tydelig betegnet, at disse Midler ikke maatte bruges til noget som helst Andet end til kirkelige Diemed, og derfor siger jeg, at Meningen har været, at det skulde være Midler, der gives til Understøttelse for et særligt In-

stitut, Folkekirken, Der forelaa nemlig en ny § 10, hvortil det hedder: „Grad Indtægterne i et enkelt Finantsaar maatte overstige Udgifterne, bliver, indtil nærmere Bestemmelse om Anvendelsen i Overensstemmelse med nærværende Lov tages af Bevillingsmagten, at frugtbare.“ Man vil altsaa ikke tillade, at der gennem Finantsloven træffes Dispositioner over, hvad der kunde blive tilovers, naar man ikke ligefrem anvender det til dette Instituts Løv. Det er aldeles klart, at det Lønningsudvalg, som har behandlet denne Lov, har tænkt paa at gjøre alle de Indtægter, der hidtil fra Statskassens Side have været anvendte til Understøttelse for Folkekirken, til en Egen- dom for Folkekirken. Imidlertid forekommer det mig efter den Silling, Thinget har indtaget, næsten ikke at være Uleiligheden værd at tale videre om denne Sag; thi, da Thinget har vist, at det i den Grad er stemt for Sagen; at det vil have den fremmet ved extra-ordinær Behandling, uagtet det er en saa vigtig Sag, der angaar mange Millioner, maa deri ligge, at man i det Hele vil have dette vigtige Spørgsmaal afgjort, uagtet det skal ske i Skyndsomhed. Jeg tror, at der burde have været anvendt mere Overveieelse til at behandle denne vigtige Sag, der ser ud som Noget, som den ikke er. Det fremstilles af den ærede Ordfører, som om det er et stort Fremstridigt, der her vil ske; men efter min Overbevisning er det det Modsatte. Det kan være, at det er gaaet flere Medlemmer her i Thinget som mig, at det kommer til at stille sig for dem, som om det er en Sag, der ikke godt kunde gaa igjennem, naar det ikke skete med overordentlig stort Hastværk. Det er gaaet med denne Sag som med mange andre vigtige Sager, f. Ex. i sin Tid Grundlovsagen, at man faar den til Afgjørelse i det yderste Dieblift. Der maa tages en Beslutning, siger man, vi ere trætte af at behandle denne Sag, den maa engang have en Ende; lader os derfor gaa ind paa den. Men det forekommer mig, at man kan sige sig selv, at man ogsaa kan købe Guld for dyrt, og Tritagelsen for at arbejde videre paa denne Lov vilde være altfor dyrt købt ved at gaa ind paa det Forslag, der foreligger fra